

စိုးစိုး စာပေ

(လုံးချင်းစက္ကနယ်)

ရင်ဖြတ်နိုး

အချစ်ကို ကိုးကွယ်မိသည်

L လင်

အခန်း (၁)

မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာတဲ့ ည။ အချိန်က ညဆယ့်တစ်နာရီ။

"ဝေါ"

"ဝေါ"

လေပြည်တိုးသံမဟုတ်။ လေပြင်းတိုက်ခတ်နေတဲ့ အသံတွေ။ လမ်း
မကြီးပေါ်မှာ ကားအသွားအလာ ရပ်သွားသည် ။ လမ်းဘေးမီးတိုင် ဖျတ်
ခနဲ ငြိမ်းသွားသည် ။

"ဝေါ"

"ဂျိမ်း"

"ဂျလိန်း"

မိုးကြိုးပစ်သံ၊ လျှပ်စီးရောင်တွေ ကောင်းကင်ထက်မှာ ပြိုးပြိုးပျက်
အောင် လက်နေလေသည် ။

"ဟင်"

မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ လျှပ်စီးရောင်တွေအောက်မှာ ကားကိုလ
က်ပြတားနေသည် ။ အဖော်မပါ။ သူတစ်ယောက်တည်း။ တစ်ကိုယ်လုံး
မိုးရေတွေ စိုရွဲနေ၏။

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ကားကလေးကို အသာရပ်ပေးလိုက်သ

ည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်၊ ကျွန်တော် ဘာအကူအညီပေးရမလဲ။"

"ဟို...ဟို"

အရမ်းချောတဲ့ ကောင်မလေး အသားအရေက ဝင်းမွတ်နေ၏။

ထား...ထားစံပယ် လိုက်ခဲ့ပါရစေ။ ထားစံပယ်ကို ခေါ်သွားပေးပါ
နော်။"

"ဟင်"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် မျက်မှောင်ကြုံသွားမိ၏။ ထားစံပယ်တဲ့
။ ထားစံပယ် လိုက်ပါရစေတဲ့ ။

"မင်းတစ်ယောက်တည်းလား၊ မင်းမှာ အဖော် မပါဘူးလား"

" မပါဘူး"

သူမ တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေပုံရသည် ။

ဖြူစုတ်နေသော မျက်လုံးလေးတွေနောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်နေ
သော မျက်ဝန်းလေးတွေက ထိတ်လန့်နေ၏။

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် သူမကို သနားသွားသည် ။ မထူးတော့ပါ
ဘူး အကူအညီပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဖွ
င့်ပေးလိုက်မိ၏။

"တက်"

"မြန်မြန်တက်"

သူမ ကားထဲကို ရောက်လာ၏။

"ကျေးဇူးပါပဲရှင်"

သင်းပသော ရေမွှေးနံ့တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက် ထန် ရလိုက်သည်။ ။

"ကဲ...ငါမင်းကို ဘယ်နေရာ လိုက်ပို့ရမှာ လဲ"

သူမက သူ့ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်နှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။ ။

"အမိ"

"ရှင်"

"မင်းဘယ်ကိုသွားမှာ လဲလို့ ငါမေးနေတာလေ"

"ထား...ထားစံပယ် အဲဒါမသိဘူး"

"ဘာ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် အံ့သြသွားရပြီ။

"ဒုက္ခပဲ"

"ထား...ထားစံပယ်ကို ပြန်မဆင်းခိုင်းပါနဲ့ နော်၊ ထားစံပယ်ကို သနားပါနော်၊ ဘယ်ရောက်ရောက် ထားစံပယ်ကို ခေါ်သွားပါနော်"

တောင်းပန်နေသည်။ ။ မျက်ဝန်းတွေ အသနားခံနေသည်။ ။ ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

"ကျွန်တော်...ဘယ်ကိုခေါ်သွားရမှာ လဲဗျာ"

"အဟင့်...ဟင့်"

"ဟောဗျာ"

ထားစံပယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ရုတ်တရတ် ရှိုက်ငိုနေပြီ။ ခက်တာပဲ

။ ဘယ်ကိုသွားရမလဲဆိုတာလည်း မေးလို့ မရ။ ခုလည်း ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ရှိက်ငိုနေသည် ။

မိုးတွေကအပြင်မှာ ပိုသည်းလာ၏။ ကားကို သတိထားမောင်းနေရပေမဲ့ ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် စိတ်မဖြောင့်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ။ သူသွားမဲ့နေရာကို ထားစံပယ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား။ သူမက မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ခြံထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ တပည့်ကျော် ကျောက်ခဲကလည်း ရွာကို ခဏပြန်သွားသည် ။ တစ်လလောက်ကြာဦးမည်ဟု ခွင့်ယူသွား၏။ ပြဿနာမှ တကယ့် ပြဿနာ။

"မင်း...မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲဟင်၊ ငါ့ကို မှန်မှန်ပြောစမ်းပါ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် သူမအကြောင်းကို သိချင်နေပြီ။ ငယ်ငယ်ချောချောလေး။ ဖြူဖြူအိအိလေး။ ညအချိန်မတော် မိုးထဲလေထဲမှာ ဘယ်လိုပြဿနာနဲ့ များ ကြုံတွေ့လာခဲ့ရပါလိမ့်။

"ဟော"

လျှပ်စီးတွေ ဝင်းခနဲပျက်သွားသည် ။

"ဖြောင်း"

"ဒိုင်း"

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မိုးချုန်းသံကြီး။ မင်္ဂလာဒုံကို ကျော်ခဲ့ပြီ။ လမ်းမီးရောင်တွေ လင်းနေကြသည် ။ သို့သော် လမ်းမကြီးပေါ်မှာ လူအသွားအလာမရှိ။ ကားဆက်ကလည်း ကျဲလွန်းလှသည် ။

"ဟေ့...မင်းကိုငါမေးနေတယ်လေ"

မဖြေ။ မျက်နှာလေးကို လက်ဝါးလေးအုပ်ပြီး ရှိက်ငိုနေသည် ။ ဒေါ

ကံတာ လှိုင်းဆက်ထန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားရ၏။ နီးစပ်ရာ ရဲကင်းတစ်ခု
ခုကို ဝင်ပို့ထားခဲ့ရင်ကောင်းလေမလား။ ကားကလေးကတော့ အရှိန်ပြ
င်းစွာ မောင်းနှင်နေဆဲ။

"တီ"

"တီ"

"ဟင်"

လက်ကိုင်ဖုန်းက အသံမြည်လာသည် ။ ဒေါက်တာလှိုင်းဆက်ထန် ဖု
န်းခလုတ်ကလေးတစ်ခုကို ဖိနှပ်ပြီး အသံကို နားထောင်လိုက်၏။

"ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်"

"ဗျာ"

"ခင်ဗျား တော်တော်ကံဆိုးတာပဲ"

"ဘယ်လို...ဘယ်လိုကံဆိုးတာလဲ၊ အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ"

"ကျုပ်ကို ခင်ဗျားမသိပါဘူး၊ ခင်ဗျားစိတ်ငြိမ်အောင် ထိန်းထားသိ
လား၊ပြီးတော့ ခင်ဗျားကို တစ်ခုတောင်းပန်ချင်တာ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ်"

"ဘာ"

"ဟာ...မအော်နဲ့ လေ၊ တယ်လီဖုန်းစပီကာတွေ ကွဲကုန်ပါဦးမယ်။"

"ခင်ဗျား မနောက်နဲ့ နော်၊ ခင်ဗျားဘယ်ဖုန်းကဆက်တယ်ဆိုတာ
ကျုပ်ရဲ့ ဖုန်းပေချာပေါ်မှာ မှတ်ထားပြီးသား၊ ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ ဖု
န်းနံပါတ်ပေါ်လာမယ်"

"ဟာ...အဲဒါ မြန်မာပြည်မှာ မူကြိုတက်နေတဲ့ ကလေးကအစသိတ

ယံ၊ လုပ်မနေနဲ့ ကျုပ်အခုဆက်နေတာ လမ်းဘေးဖုန်းက ဆက်နေတာ၊
ကြိုက်သလောက်ပြောပြီး ကျသလောက်ရှင်းပေးလိုက်ရဲ့ပဲ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ဒေါပွနေရပြီ။ စိတ်တိုတိုနှင့် တစ်ဖက်လူ
ကို ပိတ်ဟောက်လိုက်သည်။ သူကတော့ ရယ်နေ၏။ တကယ့်ကို မခိုးမ
ခန့်ရယ်သံ။ ဒေါသဖြစ်သွားသည်။ စိတ်ကမရှည်ချင်တော့။ မိုးထဲမှာ
ကားကိုထိန်းမောင်းနေရတဲ့ ကြားထဲ။

"တောက်"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် တောက်တစ်ချက်ကို
ခက်ကြမ်းကြမ်းခေါက်ပစ်လိုက်သည်။ ဘယ်လိုစိတ်ရှည်နိုင်မှာ လဲ။ အ
ရေးထဲမှာ အရာပေါ့။

"ဒီမှာ ဒေါက်တာ"

"ပြောဗျာ"

"ခင်ဗျားကားထဲမှာ ပါသွားတဲ့ မေထားစံပယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အဖွဲ့
ထဲကပဲ"

"ဘယ်...ဘယ်လို"

"ဒေါက်တာနောက်ကို လှည့်မကြည့်နဲ့ ၊ ခုလောက်ဆို ဒေါက်တာလ
ည်ပင်းကို ဓားနဲ့ ထောက်ထားပြီးလောက်ပြီ"

"သေစမ်း"

စူးရှအတွေ့တစ်ခုကို လည်ပင်းနားတဝိုက်ဆီမှ ဒေါက်တာ လှိုင်း
ဆက်ထန် ရလိုက်သည်။

"သူခေါ်တဲ့ နောက်ကို ဒေါက်တာ အေးအေးဆေးဆေးလိုက်သွားလို

ကံပါ။ သူကဒေါက်တာ့ထက် စိတ်ပိုကြမ်းတယ်၊ အရေးကြီးတာက သူ့မှာ လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီကို ဒေါက်တာပေးလိုက်ဖို့ ပဲ၊ ကျေးဇူးပါပဲ ဒေါက်တာ"

"တီ"

"တီ"

ဖုန်းချသွားပြီ။ တစ်ဖက်က အသံတိတ်သွားပြီ။

"အား"

"မလုပ်နဲ့ နော်"

"မင်း...မင်း"

ကားမောင်းနေသော ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ဒေါသကြောင့် အသားတွေပါ တဆတ်ဆတ် တုန်လာရသည် ။

"မင်းဘာလုပ်တာလဲကွ"

"မမေးနဲ့ ဆက်မောင်း၊ ရှေ့တည့်တည့်ကို ဆက်မောင်း"

စောစောကအသံမျိုး မဟုတ်တော့။ မာသည် ။ ထန်သည် ။ ပြတ်သည် ။

"မင်း"

"ထပ်မမေးနဲ့၊ ဆက်မောင်း"

"အ့"

ဓားဦးချွန်က လည်ပင်းကို ခပ်ဖိဖိလေး ထောက်ထားသဖြင့် ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် လှုပ်ရှားခွင့်မရ။ ခပ်ကြမ်းကြမ်း မြုပ်ဝင်သွားမှာ

သေချာသည်။ ။

"လမ်းဆုံရောက်ရင် ဟိုင်းဝေးလမ်းဘက်ကိုရွေး"

သူငြင်းလို့ မရ။

"မင်းဘယ်ကို သွားချင်တာလဲ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် စိတ်လျှော့လိုက်သည်။ ။

"မမေးနဲ့ "

ရေမွှေးနံ့က ကားထဲမှာ ပျံ့လွင့်နေသည်။ ။ ရှယ်နယ်ဖိုက်။ နှင်းဆီနံ့။
ပြီးတော့ မေထားစံပယ်။

"ရှင်လိုက်ခဲ့ရမယ်"

"မင်းလက်ထဲက ဓားကို ပြန်သိမ်းထားလိုက်စမ်း"

"ရှင်ပြဿနာမရှာဘူးလို့ ကတိပေးရင် ဘာမှ မလိုအပ်တော့ဘူး"

"မရှာဘူးကွာ"

"ကောင်းပြီလေ"

ဓားကိုပြန်သိမ်းသွားသည်။ ။

"ကျွန်မရဲ့ အပြုအမူတွေ အားလုံးအတွက် ဒေါက်တာ့ကို တောင်းပန်
ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ ရဲ့ အခက်အခဲတွေအတွက် ဒေါက်တာ့ကို
အရေးတကြီး လိုအပ်နေလို့ ပါ"

"ငါဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ"

"ဟိုရောက်ရင် ဒေါက်တာ သိရမှာ ပါ"

"မရောက်သေးဘူးလား"

"ရောက်တော့မှာ ပါ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ပင့်သက်ရှိက်မိရပြီ။

မိုးက ကျဲသွားသည် ။ လေကလည်း ငြိမ်သွားသည် ။ ကားဒက်ဘုတ် ပေါ်က ညကြည့်နာရီလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညသန်းခေါင်ကျော် မနက်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။

မေထားစံပယ် နောက်ကနေ အမိန့်ပေးလမ်းညွှန်အတိုင်း လိုက်နာ နေရသူက ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်ပင်။ မြေလမ်းကို မောင်းနေရသည် ။ ကမူတွေ ချိုင့်တွေကို ကျော်ဖြတ်နေရသည် ။

"ရောက်ပြီ"

လမ်းမီးမရှိ။ အိမ်ဆက်မရှိ။ ရော်ဘာတောအုပ်ထဲ ခြံကြီးတစ်ခြံ၊ တောင်ကုန်းမြင့်မြင့်ရဲ့ အဆုံးဆီမှာ အကွက်ကျကျ တည်ဆောက်ထားပုံ ရသည် ။ အရမ်းချမ်းသာကြတဲ့ လူတွေသာ နေထိုင်နိုင်တဲ့ ခြံကျယ်ကြီးနှင့် ခေတ်မီခန့်ညားသော တိုက်ကြီးတစ်လုံး။ လှိုင်းဆက်ထန် နားမလည် နိုင်။

"ဝုတ်"

"ခွေးကြီးတွေ "

"ဝုတ်"

"ဟာ"

ခြံ ၀ မှာ ကားမီးရောင်မြင်လိုက်သည် နှင့် အရင်ဆုံးပြေးထွက်လာ တာက ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးတွေ။

"ဝေါင်း"

"ဝုန်း"

အထဲမှာ ခုန်ပေါက်နေသည် ။ ခြံတံခါးကြီးကို ခေါင်းနှင့် ပြေးတိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေသည် ။

"ဟော"

နောက်မှာ အရိပ်မည်းမည်းကြီးတစ်ခု။

လူ...လူတစ်ယောက်။ ကြီးမားတဲ့ သော့တွဲကြီးတစ်ခု ကိုင်ပြီး တအိအိ လမ်းလျှောက်လာနေသည် ။ သူ့ကိုယ်ကို နိုင်အောင် မနဲထိန်းလျှောက်လာရပုံပင်။

ဝသည် ။ ဖိုင့်သည် ။ အရပ်က အများ ဆုံးရှိမှ ငါးပေ။

“ဂျောင်း”

“ဂျောင်း”

စောစောက ကားမီးရောင်အောက်မှာ မြင်နေတဲ့ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးတွေမရှိတော့။

“မောင်း ဒေါက်တာ”

အမိန့်ပေးသံ နောက်မှ ပေါ်လာသည် ။

မေထားစံပယ်။ မြို့ပြင်တောင်ကုန်းအိမ်ကြီး။ ဘုမသိ ဘမသိလိုက်လာခဲ့ရတဲ့ ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်။ ဒိုဘာမင်ခွေးကြီးသုံးကောင်နှင့် လူဝကြီး။

အခန်း (၂)

"ဒေါက်တာ"

"ပြောစမ်း"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် အသံကမာသွားသည် ။ နဖူးကြောတွေ ကျုံ့ဝင်သွားသည် အထိ မေထားစံပယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

"ဒေါက်တာ အရမ်းကိုစိတ်ပင်ပန်းလာတယ်ဆိုတာ ထားစံပယ်သိပါတယ်၊ ဒေါက်တာ ဘာသောက်ချင်လဲ အအေးလား၊ အပူလား"

"ငါသောက်ချင်တာ မင်းဆီမှာ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး "

"ဘာလဲ ဒေါက်တာသောက်ချင်တာ ဘာလဲ"

"အိုး ဘရမ်ဒီ"

သူမ ဝင်းခနဲပြုံးသွားသည် ။

"ရပါတယ်"

စားပွဲပေါ် ချက်ချင်းရောက်လာသည် ။

"ဒါ အိုးဘရန်ဒီပဲ၊ အဲ...နှယ်နှယ်ရရတော့ မဟုတ်ဘူး နော်၊ စကော့ကလာတာ၊ အဲ...ဘာမြည်းမလဲ"

"အာလူးကြော်"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် စိတ်ညစ်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကလွဲ၍ အခြားဘယ်သူမှ ရှိမနေပုံပင်။ တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ လှုပ်ရှားနေတဲ့ အရာဟူ၍ ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီး၏ ထိပ်မှာ ချထားတဲ့ မတ်တတ်ရပ်နာရီကြီးတစ်လုံးသာရှိသည် ။

တထက်ထပ်မြည်ရင်း နာရီလက်တံကြီးတစ်ခုသာ ရွေ့လျားနေသည် ။ ရှေးဟောင်းနာရီ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းတစ်ရာကျော်က နာရီ။ ဧည့်ခန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို မဟော်ဂနီရောင် ဘယ်လ်ဂျီယံကော်ဇောကြီးတွေ ခင်းထားသည် ။ စာကြည့်စားပွဲတစ်လုံးနှင့် တရုတ်ကြွေပန်းကန်အိုးကြီးတစ်လုံး သာရှိသည် ။

ပန်းအိုးကြီးထဲမှာ ဒေလီယာပန်းတွေ။ ရှားသည် ။ အဖိုးတန်သည် ။

"သောက်ပါ ဒေါက်တာ"

အကောင်းစား ဖန်ခွက်ကလေးထဲကို ငဲ့ထည့်ပေးပြီး ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်၏ စူးရှတောက်ပတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကို သူမငေးစိုက်ကြည့်ပစ်လိုက်မိတော့၏။

အရေးကြီးတာက ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်ကို အပိုင် စည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားနိုင်ဖို့ သူမအတွက် အရေးတကြီးလိုအပ်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား ။

"အား"

တစ်ရှိန်ထိုး ကောက်မော့လိုက်သဖြင့် ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန်ရဲ့ လည်ချောင်းထဲမှာ ပူဆင်းသွားသည် ။

"ဒေါက်တာ"

မေထားစံပယ်နှုတ်က ချိုအီနေတဲ့ အသံလေးတစ်သံ ထွက်လာသည်

။

"ပြောကွာ"

"ဒေါက်တာ့နောက်ကို ကျွန်မလိုက်နေတာ တစ်ပတ်ကျော်ပြီ"

"ဘာ"

"ဒေါက်တာနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အချက်အလက်တွေကို စုဆောင်းနေတာပါ။ ဒေါက်တာ တစ်သက်လုံးသိမ်းထားတဲ့ ဘလက်ဖိုင်တွေ ခရေစစ်ဖိုင်တွေက အစပေါ့"

"မင်းဘာလုပ်မလို့လဲ"

"ကျွန်မတို့ အလုပ်ကိစ္စထဲမှာ ဒေါက်တာ့ကို လိုအပ်လို့"

"ဘာအလုပ်လဲကွ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် စိတ်မရှည်တော့။ ကိုယ်သိရမယ့် အကြောင်းအရာတစ်ခုကို မြန်မြန်သိလိုက်ချင်ပြီ။

"လူတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ အလုပ်ပါ"

"လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်"

"ဘယ်သူလဲ"

သူမ နှုတ်ဆိတ်သွားသည် ။ သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ရုတ်တရတ် ကွေးညွတ်သွားတာကို ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် တွေ့လိုက်ရ၍ ၏။

"ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒေါက်တာ ဆေးကု

ပေးရမယ်"

"ဘာပြောတယ်"

"ဒေါက်တာနားရှုပ်သွားလားဟင်"

"နားရှုပ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ လူနာတစ်ယောက်ကို ဆေးကုတာ ဆေးခန်းကို ခေါ်လာလည်း ရရဲ့ သားနဲ့ ဒီအထိ"

"ဒေါက်တာ"

သူမအသံက နည်းနည်းတော့ကျယ်သွားသည်။ ။

"ကျေးဇူးပြု၍ စိတ်ရှည်ရှည်ထားပေးစမ်းပါ ဒေါက်တာ၊ ထားစံပယ် ဒေါက်တာ့ကို မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ ဒေါက်တာ၊ အော်ကျယ်အော်ကျယ် မလုပ်ပါနဲ့ ၊ တတ်နိုင်ရင် အိုးဘရန်ဒီ နောက်တစ်ခွက် ချီးမြှင့်ပေးပါ"

သူမထပ်ငဲ့လိုက်သည်။ ။

"နော်...ဒေါက်တာနော်"

သူမညကြည့်လိုက်၏။ နှုတ်ခမ်းတွေ ဆတ်ခနဲကွေးသွားသည်။ ။ တကယ့်ကို ခပ်ညညအကြည့်။

သူကတော့ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးတွေကို အထင်မကြီးမိ။ သူကတော့ ကောင်မလေးရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ထောင့်ကပ်သွားတာကို ကြည့်ပြီးရယ်ချင်သည်။ ။

မေထားစံပယ်အတွက် ဒါလောက်တော့ အသေးအမွှားဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

"ပေးစမ်း"

မိုက်လိုက်တဲ့ ဒေါက်တာ။ တစ်ကျိုက်တည်း မော့ပစ်လိုက်သည်။ ။

လျှာဖျားပေါ်ကနေ လည်ချောင်းထဲကို ဖြည်းဖြည်းငြိမ့်ငြိမ့် ဇိမ်ကလေးနဲ့
ဖြတ်ဆင်းသွားရမယ့်ဟာကို။

"ကဲ...မြန်မြန်ပြောကွာ၊ ငါဘယ်သူ့ကို ကုရမှာ လဲ၊ ယောက်ျားလား၊
မိန်းမလား"

"မိန်းမ"

"အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ"

"နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်"

"ဘာ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် မျက်ခုံးတန်းတွေ တွန့်ကွေးသွားသည် ။

"အ...အပျိုလား"

" ရိုက်တံ...လုံးဝရေမရောဘူး"

"လူနာက ဘယ်မှာ လဲ"

"တွေ့ရမှာ ပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ"

"ကျုပ် ပြန်ရဦးမယ်ကွ"

"ဒေါက်တာ့ကို ပြောစရာတွေ အများကြီးကျန်သေးတယ်"

"ပြောကွာ၊ မြန်မြန်ပြော"

မေထားစံပယ် တစ်ချက်ပြီးလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ အာလူးကြော်တစ်ချောင်း ကောက်ဝါးလိုက်၏။

"ဒေါက်တာ"

"ဘာလဲကွာ"

"ဒေါက်တာကုရမဲ့လူနာက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ ရူးနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါ ဒေါက်တာ၊ သူ့နမည်က"

မေထားစံပယ် အသက်တဝရှူလိုက်သည်။ ။ ပြီးမှ နာမည်လေးကို တစ်လုံးချင်း ရွတ်ပြလိုက်၏။

"ရွန်း...ခက်...န...ဒီ"

"ဘာ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းခက်ထန် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွားရပြီ။ ရွန်းခက်နဒီ။ လှလွန်းတဲ့ မိန်းကလေး။ မိမိကိုဒုက္ခပေးဖို့ ကြိုးစားတဲ့ မိန်းကလေး။ နာမည်ကို ကြားလိုက်ရုံနှင့် ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။ ။ ရုတ်တရက် ထပြန်တော့မည်အလုပ်

"ဟာ...မလုပ်နဲ့ လေ ဒေါက်တာ၊ ဒေါက်တာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ဖို့ လုံးဝမကြိုးစားပါနဲ့ ၊ ဒီအိမ်မှာ ဒေါက်တာဘယ်လိုမှ ပြန်ထွက်သွားလို့ မရအောင် ပိတ်ဆို့ထားဆီးမဲ့သူတွေ ရှိနေတယ်၊ ကြောက်စရာအကောင်းဆုံးက ဒိုဘာမင်ကြီးသုံးကောင်ပဲ၊ ခုလောက်ဆို ဒေါက်တာဘေးမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေကြပြီ"

သွေးအေးအေးနဲ့ ပြောနေတဲ့ မေထားစံပယ်။ ပါးချိုင့်နှစ်ခွက်ကလေးတွေ ပေါ်သွားအောင် ပြုံးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ရွန်းခက်နဒီက အရမ်းရက်စက်တယ် ဒေါက်တာ၊ သူ့အကြောင်းကို ဒေါက်တာသိမှာ ပါ၊ သူနဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ က"

"မပြောနဲ့ မကြားချင်ဘူး"

ဒေါက်တာလှိုင်းဆက်ထန် ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေရပြီ။ နာမည်ကြားရုံနဲ့ ပဲ နှုတ်ခမ်းတွေ ခြောက်သွေ့ ပူလောင်နေရပြီ။ အတိတ်က

အရိပ်တွေ၊ အရိပ်တွေထဲက လှိုင်းဆက်ထန်နဲ့ ရွှန်းခက်နီဒီ။

"ငါ့ကိုပြန်ခွင့်ပေးပါ။ ငါသူနဲ့ မဆုံချင်ဘူး၊ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်ဘူး၊ သူသေသွားပြီ၊ ငါ့ဘဝထဲက သူသေသွားခဲ့တာ ကြာပြီ၊ သူ...သူ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ဘယ်လိုမှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ ယိုင်လဲပြိုကျချင်သည် ။

"ဒေါက်တာ"

"မပြောနဲ့ ၊ မင်း ငါ့ကို ဘာအကြောင်းမှ မပြောနဲ့ "

"အော်သည် ၊ တားဆီးလိုက်၏။ ခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းသည် ။

"ဒေါက်တာ့ကို ထားစံပယ် မေတ္တာရပ်ခံနေတယ်နော်၊ ဒေါက်တာ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ ဒီနေရာကနေ ဒေါက်တာ ပြန်ထွက်သွားဖို့ ဆိုတာ ဘယ်နည်းနဲ့ မှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး"

"ဘာပြောတယ်"

"ဒီနေ့ကစပြီး ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်မတို့ ပိုင်သွားပြီ"

"ဘာ"

ဒေါက်တာလှိုင်းဆက်ထန် အော်သံက ဟိန်းတက်သွားသော်။ ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်မတို့ ပိုင်သွားပြီတဲ့ ။ ဘာသဘောလဲ။ ဘာသဘောနဲ့ ပြောနေတာလဲ။ ဒေါက်တာလှိုင်းဆက်ထန် နားမလည်။ ထားစံပယ်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကိုသာ ဒေါသထွက်ဖြစ်နဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည် ။

"ဦးတာတေ"

"ဦးတာတေ"

"လာပါပြီ"

ဦးတာတေတဲ့ ။ လူမည်းမည်းဝဝကြီးတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ။
သော့တွဲကြီးကို လာပြီး သံတံခါးကြီးကို လာဖွင့်ပေးတဲ့ လူ။ ထားစံပ
ယ်နားမှာ လာရပ်သည် ။ နောက်ထပ် အမိန့်ပေးသံကို စောင့်နေပုံရ၏။

"ဦးတာတေ"

"ဗျာ"

အရပ်ဆိုးသည် ။ မိုက်တိမိုက်ကန်းပုံ ပေါက်နေသည် ။ ဘာမဆို ရှူး
တိုက်ပေးရင် ပြေးကိုက်မယ့်ရပ်။

"သူတို့ ရောက်နေပြီလား"

"ရောက်နေပါပြီ"

"ရွန်းခက်နဒီရော"

"အိပ်ပျော်နေပါတယ်"

"ဘယ်အချိန်ထဲက အိပ်ပျော်သွားတာလဲ"

"ညဆယ်နာရီ လောက်ကတည်းက"

"ဘာထူးသေးလဲ"

"မထူးဘူး၊ အားလုံးအေးဆေးပဲ"

ဒေါက်တာ လှိုင်းဆက်ထန် ဘာကိုမှ နားမလည်။ သူတို့ ပြောနေတဲ့
စကားတွေကို နားထောင်ပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမိသည် ။ ရွန်းခက်နဒီဆို
တဲ့ မိန်းမ။ သူ့ကို လက်စားချေဖို့ သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေတာပဲ။

"ကဲ...ဦးတာတေ နားလို့ ရပြီ"

သည် တော့မှ ကိုရပ်ဆိုး လှည့်ထွက်သွားသည် ။ ဧည့်ခန်းထဲက နာရီ

အိုကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မနက်သုံးနာရီ။

"ငါ စီးကရက်သောက်ချင်တယ်"

"ဪ...မေ့နေလိုက်တာ ဆောရီးဒေါက်တာ"

ထရယ်ပယ်ဖိုက်တစ်ဖူး ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

"ငါတို့ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဒီအတိုင်း မိုးလင်းရတော့မှာ လား ထားစံပယ်"

စိတ်ရှည်ပေးပါ ဒေါက်ထားရယ်၊ ရွန်းခက်နဒီ နိုးလာတော့မှာ ပါ၊ ဒေါက်တာ အိပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီအတိုင်း"

"တော်စမ်းပါကွာ"

ဒေါက်တာလှိုင်းဆက်ထန် ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှည်နိုင်။ အချိန်တွေက အကြာကြီးပဲ စောင့်နေရသည်။ ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နဲ့ အိပ်ပျော်သွားလိုက်တာ မနက်စင်စင်လင်းတဲ့ အထိ။

*